

“Quan a qualsevol enamorat del que sigui, se li encén al seu interior una flama passional. Quan l'obsessió arriba al límit per una dansa tan resplendent i encisadora com és la sardana, no ha d'estranyar que se li desperti irresistible la necessitat de dir quelcom, de suggerir o bé cridar allò que li dicta el cor; tal que a vegades arribes al sofriment si no la pots treure del teu interior. No importa els mitjans que usis per dir-ho. Pots usar la més pura narrativa, la finor, l'emotivitat, la provocació... etc. Et pots valer de tots els mitjans al teu abast. Fes-ho com vulguis però cal fer-ho (...).

La sardana sempre ha estat objecte d'admiració, i per tant tothom se la sent com a seva. S'alaba i es critica si s'escau, però la crítica sempre va encaminada a corregir deficiències que provoca la mateixa llibertat de pensar. Per l'amor que provoca, la volen divinitzar i alguns exclusivistes arriben fins i tot a fonamentitzar-la. Uns l'admiren pel seu ritme. Altres pel seu sentiment. I tant uns com els altres, formen la munió d'aquest món sardanista que ens fa sentir joia i plena amistat. Un món únic i obert a tots incondicionalment.

(...) Tots tenim un deure sagrat durant la nostra existència: la de crear contínuament allò que som capaços de fer: la de treballar per la sardana, pel país i difondre arreu l'amor i la bondat. El que pot fer una cosa bona i digna i no la fa, és mereixedor d'una qualificació despectiva. No hem de viure de la renda d'altri. Tots estem obligats a la seva elaboració i participació.

Com totes les coses que en la vida evolucionen, la sardana també ha gaudit d'aquest constant canvi que la natura inexorablement ens empeny. A la vida res no hi és estàtic. La mobilitat en les coses i sentiments són constants, i per això hem d'estar atents que aquests sentiments, no entrin en un laberint sense sortida. La sardana podria desviar-se del seu destí universal si no la vigilem constantment. Hem d'escoltar i acceptar noves idees, però que aquestes no deformin la seva estètica i el sentiment que comporta. Creure'ns que la sardana, aquesta bella dansa catalana, la més democràtica i ecològica no corre perill de la seva pervivència, és una forma de comportament “tantsemenfotista” que la pot anorrear per sempre més. S'ha de tenir una gelosa vigilància sense tancar la porta a certes innovacions que poden resultar positives. L'evolució és vàlida amb sentiments purs i sans. Els de la provocació són nocius i desnaturalitzats”.

*Pel que fa a la relació entre el mestre Tomàs Gil Membrado i l'Escala, ens hem de remuntar 30 anys enrere, quan ell encara estava en actiu com a fiscornaire. El 1980 admirà, sorprès i content, com ballaven els nens i nenes de l'Escala en la Trobada Sardanista de Viladamat. En quedà tan il·lusionat que s'inspirà i els dedicà la sardana *Mainada escalenca*, la qual fou estrenada per la cobla *Ciutat de Girona* el diumenge 31 de maig de 1981, en el marc del 6è Aplec de la Sardana de l'Escala, que aquell any es dedicà a Josep Vicens i Juli, l'Avi Xaxu, amb motiu del 25è aniversari de*